

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
אחד עשר

היכל
רביעי

מאמר אלה פקודי המשכן

מ א ת

כ"ק אדמו"ר הרב הגאון הגדול החסיד והעניו אור עולם
מופת הדור איש אלקים קדוש וטהור כ"ק שם תפארתו

מוה"ר דובער נבג"מ זי"ע

— אדמו"ר האמצעי —

יוצא לאור בפעם הראשונה מכתב"ד

על ידי מערכת
„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים וחמש לבריאה

MAAMAR
EILEH PEKUDEI HAMISHKAN

Copyright © 2025

by

Kehot Publication Society

770 Eastern Parkway / Brooklyn, New York 11213

(718) 774-4000 / FAX (718) 774-2718

editor@kehot.com

Orders Department:

291 Kingston Avenue / Brooklyn, New York 11213

(718) 778-0226 / FAX (718) 778-4148

www.kehot.com

All rights reserved.

The Kehot logo is a trademark of Merkos L'Inyonei Chinuch.

Printed in the United States of America

נסדר בדפוס "עמפייער פרעסס" ע"י

יוסף יצחק בן ברכה שיחי'

EMPIRE PRESS, 550 EMPIRE BLVD., • BROOKLYN, N.Y. 11225 • (718) 756-1473

פתח דבר

לקראת ש"פ פקודי, פרשת החודש, מבה"ח ניסן הבעל"ט, הננו מוציאים לאור בזה את המאמר ד"ה „אלה פקודי המשכן“, מאת כ"ק אדמו"ר האמצעי. מאמר זה נדפס כאן בפעם הראשונה מכתב-יד. ומסגנון הדברים ניכר שהוא מרשימת השומעים.

לתועלת הלומדים ומעיינים הוספנו בשולי העמודים מראי מקומות וציונים. ובראש הקונטרס, הוספנו פאקסימיליא מהכתב יד. הקונטרס נערך ע"י הרה"ת ר' אליהו שי' מטוסוב.

מערכת „אוצר החסידים“

ימי הפורים, ה'תשפ"ה
ברוקלין, נ.י.

אלה! פקודי² המשכן משכן העדו"ת אשר פקד על פי משה עבודת הלויים כו'. הנה נאמר בפסוק זה ב' פעמים משכן, הא' הנקרא משכן סתם, והב' הנקרא משכן העדו"ת. ולהבין הענין, כי יש ב' בחינות משכן, הא' משכן³ עילאה הנקרא משכן העדות, והב' משכן תתאה הנקרא משכן סתם. דהנה כתיב ועשו⁴ לי מקדש ושכנתי בתוכם, וידוע מאמר רז"ל בתוכו לא נאמר אלא בתוכם בתוך לב כל אחד ואחד, דהיינו בחינת התגלות אלקות בתוך לב כל אחד ואחד, דהיינו בחינת היחוד דכנסת ישראל וקודשא בריך הוא, שזהו אל"ה פקודי המשכן, שלשון פקודי הוא ענין יחוד, כלשון מאמר רז"ל⁵ חייב אדם לפקודי כו'.

והנה יש ב' אופנים. יחוד הא' הוא בא בבחינת גילוי שנקרא אל"ה פקודי, שלשון אלה הוא מורה על נוכח וגילוי. והב' משכן העדו"ת הוא בבחינת ההעלם, כמו דבר הסתום ונעלם מעין כל, נצרך להתגלות הדבר דוקא על ידי עדות, אשר הם בעצמם ראו הדבר ולא זולתם, אשר מבלעדם סתום ונעלם הדבר כו'. והב' אופני היחוד, הם בחינת יחוד דיו"ד הא' ויחוד דוא"ו הא', כמ"ש הנסתרות⁶ לה' כו' והנגלות לנו כו'.

ולהבין שרש הדברים בביאור היטב, צריך להקדים תחלה ענין משכן, שהוא בחינת השראת אלקות בנשמות ישראל, כמו שכתוב ושכנתי בתוכם בתוך כל אחד כו', אשר זהו ענין הידוע דנתאוה⁷ הקדב"ה להיות לו דירה בתחתונים, אשר לכאורה הוא פלא, הלא מלא⁸ כל הארץ כבודו, את⁹ השמים ואת הארץ אני מלא¹⁰ כו'.

ובנסמן בלקוטי שיחות חכ"ו ע' 173.
 (5) מאמר רז"ל חייב אדם לפקודי: יבמות סב, ב. בענין הקשר לפקודי המשכן – ראה לקוטי שיחות שם ע' 286.
 (6) הנסתרות לה': נצבים כט, כח. ובתקו"ז תיקון ע' (קכט, א) ד"ה הנסתרות, ו"ה הנגלות. ועיין במ"מ בלקו"ת פקודי כאן (ג, ב).
 (7) דנתאוה הקדב"ה להיות לו דירה בתחתונים: ראה תנחומא נשא טז. תניא ר"פ ל"ו, ובמ"מ לשם.
 (8) מלא כל הארץ כבודו: ישעי' ו, ג.
 (9) את השמים ואת הארץ אני מלא: ירמי' כג, כד.

(1) אלה: מיוסד על ד"ה זה בלקו"ת ר"פ פקודי (ג, א). ובשינויים בתו"ח פקודי תמב, ג. ועיין בהמראי מקומות (בלקו"ת, ובתו"ח). המאמר נדפס כאן מהכתבי"ד 3032 [6528853 בספריית מוסקבא] י, א. [נמצא רק בכת"י זה, ועל פי המאמרים שבכרך כת"י זה, יתכן שהוא הנחת השומעים ממאמר כ"ק אדמו"ר האמצעי].
 (2) אלה פקודי: ר"פ פקודי (לח, כא).
 (3) משכן עילאה . . . משכן תתאה: זהר פרשתינו רלא, ב ואילך. רלה, ב. רמ, א. רמא, א. ועוד. וראה לקו"ת פקודי כאן ד, ג (סעיף ה').
 (4) ועשו לי מקדש . . . וידוע מאמר רז"ל בתוכו לא נאמר: תרומה כה, ח. ראה אלישיך עה"פ.

אלה פקודי המשכן

אך הנה כתיב זה¹⁰ שמי לעלם וזכרי לדור כו', וידוע מאמר רז"ל שמי עם יו"ד ה"א סס"ה לא תעשה, וזכרי עם וא"ו ה"א רמ"ח מצות עשה כו'. והנה לכאורה הלא עיקר גילוי אלקות הוא על ידי מצות עשה, שהוא בחינת המשכת אלקות על ידי כל מצוה ומצוה, כמו על ידי הצדקה שנמשך אור החסד להחיות רוח שפלים, ועל ידי מצות תפילין בחינת¹¹ ד' מוחין עילאין כו', ואם כן למה אמרו שדוקא מצות לא תעשה הם גבוהים במעלה יתירה על בחינת מצות עשה, דלא תעשה ביו"ד ה"א ומצות עשה בו"ה.

ולהבין הדבר. הנה פירוש הפסוק זה שמי כו' וזה זכרי לדור כו' הוא, כי יש שני בחי' שמות. הא', שם העצמי או שם התואר, אשר שניהם שייכים גם לעצמו בלי קריאה לזולתו. כמו איש חכם בטבע, אשר נקרא בשם חכם על שם החכמה שנמצא בו, או גיבור בגבורתו שנמצא בו. אבל יש בחינת שם שאינו שייך לעצמו כלל, רק למען יקרא לזולתו, כאשר יקראו בשם אז הוא פונה לזולתו, כמו ראובן או שמעון, אשר אין שייך להעצם אם יהיה נקרא בשם ראובן או בשם שמעון, ואין שייך השם להעצם שיהיה נקרא בשם זה דוקא ולא בשם אחר, רק בכדי שיהיה אפשרי לקרותו בשם, נקרא באיזה שם מיוחד כמו שמעון כו'.

והנה זהו ענין זה שמי, הוא בחינת שם העצמי והוא בבחינת י"ה, וזכרי הוא בחינת השם השייך לקוראו כי אם לזכר בלבד, והוא ענין תורה ומצות שהוא בחינת קריאה והמשכה. כמו הקורא בתורה כקורא בשמו של הקדב"ה, כ¹² כל התורה שמותיו של הקדב"ה וקורא בשמותיו. אך הם בחינת שם העצמי רק שהוא בבחינת קריאה והמשכה, כי גם בשם העצם קוראים אותו להפנות כו'. וכמו כן המצות הם בבחינת קריאה והמשכה מלמעלה למטה. אבל בחינת זה שמי בבחינת י"ה, הוא בבחינת העצמית והסתימות בהעלם למעלה מבחינת המשכה, אבל בחינת התורה והמצות הוא בבחינת המשכה בציור אדם. כמו בעשית מצות הצדקה וחסד, הוא המשכת אור חסד, חסד עליון, בבחינת חסד דרועא ימינא. ובהנחת תפילין ממשיך בחינת הארת ד' מוחין עליונים למעלה, להיות בבחינת המשכת אורות וכלים בבחינת אדם. אבל בחינת י"ה בעצמו, הוא בבחינת העלם אין סוף עצמו, בבחינת כ¹³ לא אדם. כי באמת ולא¹⁴ מכל אילין מדות כלל,

רמב"ן בהקדמה על התורה. [נסמן עוד במ"מ במאמרי אדהאמ"צ דברים ח"א ע' קלט. ובתו"ח חיי שרה קלד, ב].

(13) כי לא אדם: שמואל-א טו, כט.

(14) ולא מכל אילין מדות כלל: תקוני זהר בהקדמה (יז, ב).

(10) זה שמי לעלם . . מאמר רז"ל שמי עם יו"ד ה"א: שמות ג, ט. בלקו"ת פקודי כאן (ג, ב) מציין לתקו"ז בהקדמה ד, ב. ה, א. ועיין במ"מ בסוף הלקו"ת שם.

(11) בחינת ד' מוחין עילאין: זח"ג רסב, א.

(12) כי כל התורה שמותיו של הקדב"ה: ראה

אלה פקודי המשכן

ז

ואינו בערך בחינת עשר ספירות, חכים ומבין, חסד וגבורה כו'. ועל ידי המשכת תורה ומצות, נמשך בבחינת ציור אדם.

וההפרש שבין בחינת המשכת התורה להמשכת המצות, ששניהם בבחינת ציור אדם, אך גם בבחינת אדם יש שני בחינות, והוא בחינת אדם פנימי ואדם חיצוני. על דרך משל בנפש האדם למטה יש התחלקות הכחות בגוף ואברי האדם, כמו בכלי המוח הגשמי שורה השכל, ובכלי העין הגשמי שורה אור הראי', וברגל ההילוך, וביד התנועה, בבחינת התחלקות ממש באברים מובדלים. וכמו כן יש אותן הכחות עצמן בבחינת הרוחנית בכחות הנפש, אור השכל הרוחני ואור הראי' הרוחני כמו שהם בעצמות הנפש. ועל דרך משל כמו כן בבחינת התורה ומצות. שבחינת המשכות שעל ידי מעשה המצות הוא בבחינת אור וכלי, כמו חסד¹⁵ דרועא ימינא כו', אבל על ידי התורה הוא אותו האורות עצמן בבחינת הרוחנית. כי הרי אנו רואים, שכל פרטי דיני עשיית המצות נכללים בתורה בבחינה רוחנית ועצמית, והיינו כמו קריאת בחינת שם העצמי דבכדי לפנות לזולתו. ובכלל, הוא ענין המשכות אור אין סוף ברוך הוא הפשוט בתכלית הפשיטות דלאו מכל אילין מדות כלל בבחינת ציור אדם, כמ"ש ועל¹⁶ דמות הכסא כמראה אדם כו', לאחזאה¹⁷ כו', בבחינת התחלקות לבחינת¹⁸ קוין, חחין כו'. וזהו בחינת זה זכר¹⁹ לדור כו'. אבל שרש מצות לא תעשה הוא ביו"ד ה"א, זה שמ"י, שמי עם יו"ד ה"א שס"ה כו'. הגם שמצות לא תעשה הם רק למנוע עצמו מדבר המנגד לרצון ה' אשר נקרא¹⁹ תועבת ה', ומהו שזה במעלה גדולה כל כך יותר מבחינת קיום מצות עשה כו'.

אך הנה יש שני בחינות, ה"ן ולא"ו, שבמשפיע לא²⁰ קודם להן, שמתחלה נצרך להיות בחינת הסתלקות ממהותו ועצמותו ובחינת חכמתו העצמי, אשר בלתי אפשרי שיבא לידי גילוי במקבל, ואחר כך הוא משפיע לו כפי השיעור ומדה אשר צמצם בעצמו. ובמקבל ההן קודם ללאו, שתחלה יקבל מבחינת ההשפעה אשר באה אליו בגלוי, ואחר כך מאיר בו מבחינת ההעלם שבהשפעה שנקרא לאו כו'. ונמצא שבשרש, הלא"ו קודם להן, שבחינת ההעלם למעלה מבחינת הגילוי כו' וד"ל.

18) לבחינת קוין חחין: ע"פ זח"ג קנג, ב. ובכ"מ.

19) נקרא תועבת ה': עקב ז, כה. ועוד.

20) לאו קודם להן: ראה גם תו"א בשלח סב,

א. ובארוכה במ"מ בהמשך תרס"ו ע' קלו.

15) חסד דרועא ימינא: תקוני זהר שם (יז), א.

16) ועל דמות הכסא: יחזקאל א, כו.

17) לאחזאה: תקוני זהר שם (יז, ב).

אלה פקודי המשכן

ולהבינן הדבר בביאור. הנה כאשר צריך האדם לגלות איזה דבר למקבל, באם שהדבר אינו מופלא בערך כל כך מבחינת המקבל, יוכל לגלות לו בבחינת הה"ן, דהיינו בבחינת גילוי המהות של הדבר המגלה כו'. אבל באם שהענין פלאי בערך, ומובדל בערך מן כלי המקבל, מבלי יוכל לקבל כלל וכלל, אי אפשר לו לגלות אפילו בבחינת רמז, רק בדרך שלילה אומר שאל יעשה כן וכן, אשר בזה יש מכוון גדול ועמוק, אשר בלתי אפשרי לבוא לידי גילוי כלל רק בדרך שלילה כו'.

ויובן זה עוד על דרך משל אחר, שיש ב' בחינות ידיעת המציאות. הא' בדרך חיוב והב' בדרך שלילה. כמו מלך המרומם מאד ומנושא בתכלית הרוממות, אשר אין שום הכרה וידיעה במהותו ועצמותו כו', רק שרוצים להכירו אפס קצהו על ידי בחינת מציאותו שהוא בחינת התפשטותו בלבד. ויש בזה שני אופנים. הא', בחינת ידיעת המציאות בדרך חיוב, כמו אשר אנו רואים מה שהוא אוהב וחושק לזה, מזה נתפס קצת בחינת ידיעתו מה הוא, אם הדברים האלה אשר רוצה בהם המלך הן בחינת חכמה, מזה ניכר אשר הוא איש חכם בטבע וכו'. ואין זה כי אם ידיעה בבחינת מציאותו, ולא בעצמות מהותו בעצמית חכמתו הנפלאה אשר אין ערוך לזה כו'. ויש ידיעה בדרך שלילה וגם כן בבחינת מציאותו בלבד. כמו [אשר] אנו רואים בדברים אשר שונא ומתעב אותם, אם שונא לדברים אשר אינם חכמה ומתעב אותם, מזה ניכר גם כן שהוא חכם בטבע, אשר על כן שונא ומואס ההפכי ממנו כו'. וכן אם רואים ששונא ומואס לאיש האכזרי, מוכרח להיות שהוא בעצם איש טוב, הגם שאין אנו רואים במהות הטוב האמיתי שלו, רק בדרך שלילה אנו רואים כו'.

והנה יותר יוכר ויגלה מהותו דוקא על ידי בחינת ידיעה בדרך שלילה מבחינת ידיעה בדרך חיוב. כמו אשר אנו רואים, שאוהב חכמים, עדיין אינו כי אם בחינת התפשטות הרצון לזה, ואין זה כי אם רצון על המתפשט מעצמו כו', ואינו יודע עומק הרצון אם הוא בבחינה פנימית אם לא. אבל להיפוך, מאשר אנו רואים שהדבר מנגדו, וכל מנגד יגיע להעצם ביותר, אשר נקרא מנגד לנפשו העצמי (כמו אשר נראה בחוש, שכל בחינת מסירת נפש הוא דוקא בבחינת המנגד, כי יגיע להעצמית ביותר כו' וד"ל). וכמו כן אנו רואים, כאשר רוצה האדם להעמיק עצמו להשיג אפס קצהו מהו בחינת רוחנית, הנה ודאי לא ימצא מקום להשיג אפילו אפס קצהו בדרך חיוב, רק בדרך שלילה יוכל להגיע כו'. כמו כאשר ישלל בו כל חלקי תואר הגשם, במקום זמן באיכות וכמות, אשר הרוחנית בודאי מושלל מזה, הנה זהו ממש בחינת קירוב והשגה למהות רוחני יחשב, כמו ידיעת הנפש המחי' אותו, אי אפשר לו להשיג אפס קצהו למטה רק בדרך שלילה כו' וד"ל. ובכל זה יובן שרש ענין הנ"ל, דבחינת מצות לא תעשה גבוהים בשרשם מבחינת מצות עשה, אשר באין למטה רק בדרך שלילה כו', אשר שרשם מבחינת יו"ד ה"א, זה שמ"י, יו"ד ה"א עם שמ"י שס"ה כנ"ל וד"ל.

אלה פקודי המשכן

ט

והנה בחינת היו"ד ה"א הוא בחינת משכן העדות, בחינת משכן עילאה. דהנה יש ב' בחינות אהבה ויראה, במוח ולב. הא', בבחינת הגילוי התפעלות המוח באהבה ותענוג, וכמו כן בלב גם כן בחינת הגילוי האהבה כו', אבל אינו בבחינת האין דחכמה, כידוע שאינו מאיר הביטול האין דחכמה במוח ולב שיהי' לבו בטל בתכלית, ואפילו במוחו אינו כי אם ההתפעלות מצד ההשגה ולא מצד בחינת האלקות מצד עצמו כו'. וזהו נקרא בחינת משכן סתם. והב', בחינת משכן העדות, בחינת הארת חכמה²¹ כ"ח מ"ה, ביטול האין במוח ההשגה גם כן, וכמו כן בלבו להיותו בטל בלבבו בתכלית, וכן אפילו בבחינת המעשה דסור מרע ועשה טוב, רק מצד ביטול העצמי דנשמה, בלי הרגשה דבר מה, רק שבטל בתכלית לאלקות מצד עצמו. והגם שבאה בהשגה, אינו כי אם שעל ידי ההשגה יאיר בתוספת הגילוי האין דחכמה ולא שיסתיר כו'. וזהו מאמר רז"ל²² אל יאמר אדם אי אפשי בבשר חזיר אפשי ואביו כו', דהיינו רק בחינת הביטול דאין לא מצד בחינת האהבה בלב כו'. הגם שהוא אוהב באמת ושונא בתכלית כל התועבת ה' ומאס בם, אעפ"כ עצם קיום המעשה יהי' דוקא מבחינת הביטול דאין הנשמה כו' וד"ל.

וזהו אשר פוקד על פי משה כו', שבחינת משה הוא בחינת חכמ"ה, בחינת ביטול האין כמ"ש ונחנו²³ מ"ה כו' וד"ל. ובזה יובן גם כן מ"ש אחר כך על פי משה עבודת הלויים ביד אתמר כו'. דהנה ידוע דעבודת הלויים הי' על ידי שיר, בחינת הרצוא ושוב כו', וכן הי' עבודתם בנסיעת המשכן בחני' ונסיעה, שהוא בחינת הרצוא והשוב, כמ"ש על²⁴ פי ה' יחנו ועל פי כו', שהכל בא על ידי בחינת משה דוקא.

ולהבין הענין, הנה יובן על דרך משל החיות הנפש בגוף שבא בבחינת רצוא ושוב דוקא. כידוע דבחינת נשמה²⁵ שבאפו שבא דוקא בבחינת מטי²⁶ ולא מטי, על ידי שני נקבי החוטם, שבא בבחינת העלאה והמטטה, וכמו כן ברוח החיים שבלב בבי' דפיקות רצוא ושוב, וכמו כן גם כן בבחינת דם הנפש, שהולכים גידי דם מלמעלה למטה ואחר כך בבחינת אור חוזר מלמטה למעלה. וכח ההעלאה דדם הנפש הוא דוקא על ידי רוח החיים שבלב וכח הנשמה שבמוח, כי בלא כח זה הי' כמו טבע הדם לירד מלמעלה למטה, ואינו עולה כי אם מבחינת

בת"ח שמות מג, א.

(24) על פי ה' יחנו: בהעלותך ט, כ. ועוד.

(25) נשמה שבאפו: ע"פ לשון הפסוק ישעי' ב, כב.

(26) מטי ולא מטי: לשון הזהר ח"א טז, ב.

ועוד.

(21) חכמה כ"ח מ"ה: זח"ג כח, א. לד, א.

(22) מאמר רז"ל אל יאמר אדם אי אפשי: ע"פ תו"כ ופרש"י קדושים כ, כו: לא יאמר אדם אי אפשי כו' אלא אפשי ומה אעשה ואבי שבשמים גור עלי. וראה בנדר"ד לקו"ת ברכה צט, ג.

(23) ונחנו מ"ה: בשלח טז, ז. ת. [וראה במ"מ

אלה פקודי המשכן

י

החיים רוחניים שאינם משתווים לחיי גשמי, שמעלה גם לחיות בשר כו'. ונקרא²⁷ אד"ם שמעלה לבהמ"ה כו' וד"ל.

ביך אתמ"ר כו'. דהנה לשון אתמ"ר הוא בחינת דיבור, כמו לשון הגמרא אתמר כו'. וידוע²⁸ דלשון אתמר הוא בחינת נפעל כו', דהיינו שהדיבור יוצא ממילא ומאליו כו'. והענין הוא, דיש ב' בחינות בתורה. הא' לתקן נפשו, מעיקרא²⁹ דקא עביד איניש אדעת' דנפשי' כו', לקשר עצמו בחכמה שבתורה וכו'. והב' לימוד התורה לשמ"ה³⁰, לשם התור"ה, להמשיך אור אין סוף בתורה על ידי הדיבור בתורה, בבחינת הביטול העצמי, כמ"ש ושמת³¹ דברי בפוך כו' שהדיבור יוצא ממילא כו'.

והנה על ידי בחינת דיבור התורה הוא דוקא גורם לידי גילוי פנימית עומק הנשמה כו'. וכמו כן להיפוך בדברים בטלים, שמביא על ידי זה עומק הרע, כמ"ש ודברת³² בם כו' ב"ם ולא בדברים בטלים. ולכאורה מהו ענין ההיפוך בדברים בטלים לנגד התורה. ואם מצד ביטול תורה, הלא גם כשיושב בטל כו'. אלא שזה לעומת זה כו', שכמו שהתורה גורם שיתגלה עומק הנשמה בבחינה העצמית לידי גילוי בתוספת מרובה כו', כמו כן להיפוך ממש בדברים בטלים כו', כי ידוע דשרש הדיבור גבוה בפנימית הנפש, כמ"ש ויהי³³ האדם לנפש חי' תרגום לרוח ממללא כו'. ועי"ז יש בכח הדיבור דוקא להמשיך מבחינת פנימית השכל כו' וד"ל.

לאדהאמ"צ סט, ב.
(31) ושמתו דברי בפוך: ע"פ ישעי' נא, טז (ואשים דברי בפוך). שם נט, כא: ודברי אשר שמתו בפוך.
(32) ודברת בם . . . ולא בדברים בטלים: ואתחנן ו, ז. יומא יט, ב: ודברת בם ולא בדברים אחרים.
(33) ויהי האדם לנפש חי': בראשית ב, ז.

27) ונקרא אד"ם שמעלה לבהמ"ה: ראה בכ"ז בסה"מ תקס"ג ח"א ע' רמד ואילך, שצו ואילך.
28) וידוע דלשון אתמר: הניקוד הוא בהכתב"ד.
29) מעיקרא דקא עביד איניש: פסחים סח, ב.
30) לשמה, לשם התור"ה: ע"פ פע"ח שער הנהגת הלימוד. וראה במ"מ בשער האמונה

לעילוי נשמת

הרבנית הצדקנית

מרת **חווה** ע"ה

גורארי'

בת אדמו"ר הרב **אברהם יהושע העשיל** מקאפישיניץ

אשת חבר שעמדה במסירות נאמנה על יד בעלה

הרה"ח הרה"ת ר' **שניאור זלמן** ע"ה

שפעל כל ימיו למלאות רצונותיהם הק'

ונאמן ביתם של רבותינו הקדושים

כ"ק אדמו"ר אדמו"ר מהוריי"צ

וכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

מגזע תרשישים הצדיקים הרבנים הקדושים

האוהב ישראל מאפטא ור' לוי יצחק מבארדיטשוב

דער הייליגער רוזינער

ולמעלה בקודש המגיד הגדול ממעזריטש

ומעוד גדולי תלמידי הבעש"ט

זצוקלה"ה

נפטרה בשם-טוב עש"ק אחר חצות

כ"ד אדר, ה'תשס"ו

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס על ידי ולזכות משפחתה שליט"א